

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΑΝΑΓΛΥΦΟΥ

Στ' ὄνειρό μου σ' ἔχω δῆ
μ' ἄσπρα ἀνάγλυφα σὲ φορίζα,
φόντο γύρω σου ροδί,
πάνω σου χρυσῆ κορνίζα.

Τὶ παρίστανες; θεά;
Νύμφη ἄραγε; Βακχίδα;
Κάτι τέτοιο. Ἄλαφρονὰ
ξάφνω γὰ κινεῖσαι εἶδα.

Μ' ἓνα στρόβιλο παρμένο
ἀπ' ἀρχαῖο χορὸ σεμνό.
Κατεβαίνεις καὶ παρθένο
μ' ἀκουμπᾶς φιλί... Ξυπνῶ

σὰν γὰ μὲ πνιγε τὸ πνέμα
καὶ γὰ γύρενα βοήθεια.
Τὶ γλυκὰ φιλεῖ τὸ ψέμμα!
πιὸ γλυκὰ κι' ἀπ' τὴν Ἀλήθεια!

ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΟΞΩ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

Ἦξω χορεύουν, φωνασκοῦν — ὀργιάζουν στὸ σαλόνι.
Ἐγὼ μέσα στὴν κάμαρη πὸν ἢ μοναξιά τὴ ζῶνει,

ἀπέχω καὶ συχαίνομαι τὶς φαῦλες τοὺς τὶς τέρφεις·
καὶ μέσα στὸν ἐσώκοσμο καὶ μόνο μέσ' στὶς σκέψεις

μὲ λίγη πίστη βρῖσκομαι — πικρὲς παρατηρήσεις!
— Σὺ, σκέψη, τάφο ἀπὸ ζωὴ μπορεῖς γὰ ξεχωρίσης.